

ANNIE GENTILS GALLERY

Peter Benoitstraat 40, B - 2018 Antwerpen, Belgium

www.anniegentilsgallery.com

T: +32 (0)3 216 30 28 M: +32 (0)477 756 721 E: mail@anniegentilsgallery.com

Marc Vanderleenen gebruikt de term Umwelt om zijn nieuwe schilderijen, tekeningen en sculpturen te omschrijven: het inzicht dat elk organisme ingebed is in de eigen geschiedenis en dus de omgeving op eigen specifieke wijze ervaart, werd voor het eerst geformuleerd door Jakob von Uëxkull (1864 - 1944) die daarvoor de term Umwelt gebruikte.

“ Sommige (kunstenaars) beginnen meteen te babbelen, zingen of zelfs te roepen om een ongemakkelijke stilte te doorbreken, anderen blijven de stilte al stotterend te herhalen. Bij die laatste groep kunstenaars, die bij elke keuze opnieuw lijken te moeten beginnen en telkens weer herinnerd worden aan het feit dat er ooit niets was (en ook niets zal zijn), hoort zeker ook Marc Vanderleenen.

Wie zijn schilderijen, schetsen en maquettes bekijkt, ziet steeds het begin van het werk en het daaruit ontstane, fragiele bouwsel van keuzes doorschemeren, alle aarzelingen, toetsen en lagen. Het werk is figuratief, maar geen naïeve terugkeer naar de nabootsing van de natuur. Het wil de ervaring van objecten en lichamen misschien nog wel beter begrijpen, maar wil dat begrip tegelijk kortsluiten, of beter: het ontstaan van het begrip opvoeren en het zo, bijna letterlijk in het geval van Vanderleenen, benevelen.

‘All I say cancels out, I’ll have said nothing’ schreef Samuel Beckett in het verhaal “The Calmative” uit 1946. Die bij Beckett steeds opnieuw voorkomende existentiële beweging, waarbij het spreken zichzelf op haast rituele wijze ontmantelt, zie ik niet alleen terugkeren in de manier waarop Vanderleenen schildert, maar ook in wat zijn schilderijen aan de toeschouwer tonen: figuratieve beelden die soms zo koppig geen vaste vorm lijken te willen aannemen, dat ze amper nog figuratief te noemen zijn.(...)

Vanderleenen's werk getuigt dan wel van een wil om de waargenomen wereld te willen vatten in een herkenbaar beeld, maar dan in het licht van het feit dat dit beeld er ooit niet was, en dat het dan toch gemaakt werd.

(...) ‘To restore silence is the role of objects’ (Beckett – Molloy, 1951). Misschien is het dat wel wat Vanderleenen in zijn werk doet: hopeloos proberen om de waargenomen wereld te laten zwijgen, door al schilderend de mythe van hun initiële stilte op te voeren – wat tragisch genoeg alleen met een betekenisvol beeld kan. Het ongemakkelijke resultaat is een schilderkunst waaruit de beschouwer zich steeds weer net niet weet terug te trekken, steeds weer op zoek moet gaan naar een betekenis die niet wil vastliggen.”

(Koen Sels in: On the work of Marc Vanderleenen, cat. Aboutness – Marc Vanderleenen, De Garage Ruimte voor Actuele Kunst, Mechelen, 2014)